

i andre neutrale Lande, hvor Forholdene i høj Grad kan sammenlignes med vore, netop paalagt Skibsfarten en saadan særlig Afgift, og denne sidstnævnte Grund er, naar alt kommer til alt, egentlig den vægtigste for mig, thi jeg vilde meget nødigt være med til at stille vor Skibsfart daarligt i Konkurrencen med andre Landes ved Paalæg af Afgifter, som andre neutrale Landes Skibsfart — jeg tænker særlig paa Norge, Sverige og Holland — er fri for. Men i disse tre Lande svarer Skibsfarten allerede nu særlige Ydelser, dels har den frivillig paataget sig saadanne Ydelser, saaledes i Sverige og Holland, dels er Ydelsen paalagt ad Lovgivningsmagtens Vej, nemlig i Norge. Og kan det være rigtigt i disse Lande at paalægge Skibsfarten en Særafgift, kan det ikke godt være helt urigtigt her i Landet.

Jeg kan ogsaa saa meget lettere gaa med til at paalægge Skibsfarten denne Ydelse, som Tanken synes mig allerede at være accepteret fra Skibsredernes Side under Forhandlingerne med Prisreguleringskommissionen. Under disse Forhandlinger fremkom der fra Skibsredernes Side et Tilbud, der jo var ret beskedent og heller ikke førte til nogen Overenskomst, men det hviler formentlig dog paa den Opfattelse, at det ikke var helt forkert, at Skibsfarten skulde yde et særligt Bidrag under de nuværende Forhold, og Skibsredernes Repræsentant i Prisreguleringskommissionen, Konsul Lauritzen — han er jo ikke valgt af Skibsrederne til at repræsentere dem i Prisreguleringskommissionen, men han er en af vore større Skibsredere, saa man kan vel nok betegne ham som Repræsentant for Skibsfarten — har ikke taget Afstand fra, at det skulde paalægges Skibsfarten at yde et særligt Bidrag. Han har kun ikke villet gaa med til, at det skulde ydes paa den af den højtærede Indenrigsminister foreslaaede Maade, men ellers har han ikke taget Afstand derfra og heller ikke fra, at der skulde svares en Afgift af den her foreslaaede Størrelse. Endelig har ogsaa Direktør Cold fra Det forenede Dampskibsselskab i en Henvendelse, han paa Redernes Vegne rettede til Folketingsudvalget, og som findes som Bilag til Folketingets Betænkning, betingelsesvis accepteret den Tanke, at det kunde være rigtigt at paalægge Skibsfarten en Særafgift. Han har nemlig der udtalt bl. a. — med den højtærede Førmands Tilladelse skal jeg læse et Par Linier —: „Der har været Tale om Tonnageafgifter, og et af Skibsfartens vigtigste Argumenter mod

Særbeskatningen vil naturligvis røkkes, dersom en Særbeskatning af denne Art falder paa andre nordiske Rederier, med hvilke vi nu og i Fremtiden skal konkurrere“. Nu er den Betingelse, om hvilken Direktør Cold siger, at hvis den indtraf, maatte han erkende, at saa kunde der ikke anføres stærke Grunde mod en Særbeskatning længere, indtraadt.

Men naar der saa bliver Tale om, efter hvilke Regler en saadan Afgift skal paalægges eller udredes, viser det sig desværre, at Meningerne derom er meget delte. Overvejelserne er gaaet i to Retninger, enten i Retning af en Beskæring af Fragterne paa visse Varer eller i Retning af en Opkrævning af en vis Del af Indtægten. Den første Vej var den, man først søgte at gaa fra Prisreguleringskommissionens Side ved de Forhandlinger, man førte med Rederne, men desværre — jeg beklager det meget — førte de ikke til noget Resultat. Det er jo ellers den Vej, man er gaaet i Holland, hvor Forholdene nok skal være en Del forskellige fra vore, idet Skibene skal egne sig bedre til at sejle med de Varer, Landet selv har Brug for, end vore. Jeg synes alligevel, det skulde have været muligt, naar der havde været god Villie paa begge Sider, at naa til et Resultat paa det Grundlag, men det er jo muligt, at den Opfattelse skyldes manglende Sagskundskab hos mig. En noget lignende Tanke har været antydnet i Folketinget, men den mødte ikke Tilslutning nogetsteds fra udenfor Venstre. Man maa jo saa gaa til Opkrævning af visse Afgifter, hvis man skal have noget af Skibsfarten: Disse kan opkræves paa et af tre Grundlag, i alt Fald har jeg ikke lagt Mærke til, at der har været Tale om at gaa mere end en af tre Veje. Man kan gaa til at lægge Afgiften paa Bruttoindtægten, paa Nettoindtægten eller paa Tonnagen. Det foreliggende Lovforslag gaar som bekendt Bruttobeskatningens Vej. Jeg kan ikke se rettere, end at dette er den alleruheldigste Vej. I sit Princip er Bruttobeskatningen jo saa uheldig som vel mulig. Den højtærede Minister vilde gøre gældende, at det egentlig ikke var en Bruttobeskatning, her var Tale om, for man fritog jo en væsentlig Del af Fragten for at svare Skat. Ja, det har Ministeren Ret i, men saa maa man ikke samtidig tale om, at Procenten kun er henholdsvis $3\frac{1}{3}$, $6\frac{2}{3}$, 10, $13\frac{1}{3}$ og 20, thi disse Procenter er af den hele Bruttoindtægt. Vil man sige, at det ikke er en Beskatning af hele Bruttofragten, bliver der jo ingen Gradation i Procenten, saa er